

- Subsidiært og idet den anfægtede afgørelse omgøres delvist forkastes modpartens begæring om, at EU-varemærke nr. 4 187 159 erklæres ugyldigt på grund af manglende brug vedrørende varer og tjenesteydelser i klasse 30 (kaffe), 41 (aktiviteter med uddannelsesmæssigt sigte, uddannelseskurser), 43 (restaurationsvirksomhed, tjenesteydelser leveret af virksomheder, der i det væsentlige påtager sig at sørge for færdiglavede mad- og drikkevarer til barer, restauranter, selvbetjeningsrestauranter og kantiner).
- Den tabende part betaler sagsomkostningerne ved denne instans og begge de tidligere instanser.

Anbringende

- Urigtig bedømmelse af bevis for brug som omhandlet i artikel 58, stk. 1, litra a), og artikel 18, stk. 1, i forordning 2017/1001

Sag anlagt den 24. januar 2018 — Autoridad Portuaria de Vigo mod Kommissionen

(Sag T-41/18)

(2018/C 142/69)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Autoridad Portuaria de Vigo (Vigo, Spanien) (ved advokat J. Costas Alonso)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Europa-Kommissionen som traktaternes vogter skal opfylde sin forpligtelse til at sikre, at alle medlemsstaterne anvender fællesskabsbestemmelserne på en ensartet måde, idet den skal gøre tiltag for at sikre ensartet anvendelse af EU-lovgivningen om import af animalske produkter fra tredjelande i alle medlemsstaterne og harmonisere de bestemmelser, som regulerer disse kontroller.
- Nærmere bestemt pålægges Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Sundhed og Fødevarer sikkerhed at foretage en sammenlignende analyse af anvendelsen af de fællesskabsretlige bestemmelser, som regulerer import af animalske produkter fra tredjelande i Vigo havn og Leixoes havn (Portugal).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort gældende, at den uensartede anvendelse af fællesskabslovgivningen med hensyn til import af frosne og kølede fiskevarer fra tredjelande indebærer en ændring af konkurrencereglerne og af princippet om en *level playing field*, hvilket i sidste ende fører til forvriddning af det indre marked.

Sagsøgeren har i denne forbindelse ligeledes gjort gældende, at havnene spiller en central rolle for varetransport og særligt hvad angår import af fiskevarer, idet 76 % af disse ankommer til havnene.

Sag anlagt den 6. februar 2018 — Alfamicro mod Kommissionen

(Sag T-64/18)

(2018/C 142/70)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Alfamicro — Sistema de Computadores — Sociedade Unipessoal, Lda (Cascais, Portugal) (ved advokaterne G. Gentil Anastácio og D. Pirra Xarepe)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- For det første fastslås det, at Kommissionens afgørelse (2017) 8839 final af 13. december 2017 om inddrivelse af en fordring er ugyldig, for så vidt som den vedrører debitnota nr. 3241507078, og for det andet annulleres den nævnte afgørelse, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Hvad angår påstanden om, at afgørelsen er ugyldig, har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har udøvet retslige beføjelser uden hjemmel, idet den har erstattet Rettens afgørelse af 14. november 2017 i sag T-831/14, hvori denne fastsatte Unionens fordring vedrørende en bestemt forpligtelse med en afgørelse med et andet indhold, som udgør et fuldbyrdesgrundlag i forhold til samme forpligtelse, hvilket er i strid med artikel 19 TEU og 272 TEUF.
2. Hvad angår annullationspåstanden har sagsøgeren påberåbt sig følgende:
 - En begrundelsesmangel, idet Kommissionen blot fastslog, at der var konstateret visse systematiske fejl ved kontrollerne med den økonomiske revision, som var gennemført af den kontrakt, der var genstand for den anfægtede afgørelse, uden at det imidlertid forklares, hvori disse fejl består.
 - En tilsidesættelse af retsregler, for så vidt som Kommissionen ved automatisk at ekstrapolere konklusionerne fra en økonomisk revision, der var foretaget inden for et kontraktforhold, til andre kontraktforhold, tilsidesatte artikel 135, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 966/2012⁽¹⁾, samt det grundlæggende princip om offentlige kontrakter, nemlig vederlagsklausulens urørlighed.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25.10.2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298, s. 1).

Sag anlagt den 9. februar 2018 — Barata mod Parlamentet

(Sag T-81/18)

(2018/C 142/71)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Joao Miguel Barata (Evere, Belgien) (ved advokaterne G. Pandey, D. Rovetta og V. Villante)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Indledningsvis fastslås, om fornødent, at vedtægtens artikel 90 er ugyldig og ikke finder anvendelse i denne sag i henhold til artikel 277 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.